

SZÜRETLEN FÉNY

*Apa tenyerén térképek izzanak.
Meg akarnak születni,
hogy helyük legyen a létben.
Egy pillanatba dermednek a formák,
s az egy millió másba ágaz,
így teljeséletűek a házak, melyek
udvarán nem fog változás.
Apában a világok nem ütköznek –
eggyé forrnak.
Az árnyékok eloszlanak a fűszálak között,
vagy egész hegyeket fednek el.
Szüretlen fényt ont az ég.*

*Éjjelente hallom olykor, ahogy szobájában
rajzanak a varjak.
Ahogy a csörgő patak kiszalad a vászonnól
és átáztatja a plafont.
Hajnalban fölszárítja az első fény.*

MI A VONATOK
ABLAKÁN...

*Mi a vonatok ablakán nem látunk ki,
de a többéves piszokba időnként
belefolyik egy patak kékje.
Mindenki beszél, de senki nem hall senkit –
a kerekek felőrlik a felesleges hangot.
Telt öregasszony kínál többnapos pékáruval,
hat napja volt karácsony,
egy másik zoknit árul, szentképeket háza falairól,
zsákban vergődik egy disznó, visítása
cafatokra tépi a zakatolást.*

*Sosem lesz vége.
A férfiak a folyosón dohányoznak,
ajkaik hidegebbek az első sörnél,
Hajnalba vagyunk leginkább kiszolgáltatva.
Pontosan nem tudjuk, hova tartunk,
oszloplánc a megálló helye,
kutatunk az ablakok után, melyeken
feltűnhetnek a Kárpátok.*

CSAK A CSILLAGOK

*Amikor kihunytak a fények,
bezárkóztunk a házba, és a paplan alá
bújtunk, hogy ne lássuk a szomszédok halottait.
Másnap tudtuk meg: csak a csillagok estek le az égről.
Széttörték az aszfalton hangtalanul.
Az újságban azt írták, kicsit sötétebb lesz,
és több halott lesz az utcákon,
de a napok ugyanolyanok maradnak.*

NAPFÉNY DÉLLEN

*A tengerek idővel elapadnak. Hogy a halak a vízzel
tűnnek el, vagy a homokvilághoz igazodnak,
bizonytalan. Ahogy az is, hogy a hínárok és egyéb vízi
növények mennyire tolerálják a nyers napfényt délben.
Amikor eltűnt a tenger, hosszan feküdtünk az ablak előtt
paplanba bugyolálva. A csillogásba dermedt szem
képtelen tükrözni az eget.*